

Forslagsstillerne har overvejet, hvorvidt tanken om „Én ø — én kommune“ bedst lader sig gennemføre ved at ophæve primærkommunerne eller ved at give Bornholm status som København og altså lade øen være én primærkommune uden for amtsinddelingen. For forslagsstillerne har der ikke været åbenbare tilskyndelser til at foretrække den ene ordning fremfor den anden, da der naturligvis i loven om Bornholms nye status må træffes en række hensigtsmæssige enkeltbestemmelser vedrørende de forhold, hvor gældende lovgivning stiller amter anderledes end primærkommuner (for eksempel vedrørende ejendomsbeskatning, skolelove og planlægningsforskrifter). Når dette er tilfældet, findes indpasningen af Bornholm i det administrative system, som landet i øvrigt må forventes at skulle døje med i flere år endnu, mest praktisk at ske ved, at alle de kommunale funktioner overføres til den ene amtskommune, som i forvejen eksisterer, og at der altså

som anført i forslagetets tekst sker en formelig op-hævelse af primærkommunerne.

Forslagsstillerne erkender imidlertid, at det i vidt omfang er en strid om ord, hvorvidt den nye Bornholmskommune skal betegnes som en amtskommune eller som en primærkommune.

Naturligvis er det af stor interesse under folketingets behandling af nærværende beslutningsforslag og af det lovforslag, der forhåbentlig bliver resultatet, at høre tekniske bemærkninger fra bornholmske kommunalfolk. Det må imidlertid erindres, at de vil være taberne, ved at antallet af stillinger, hverv og ben bliver reduceret så drastisk, som tilfældet vil være ved nedskæring af administrationen fra seks enheder til én. Derfor må det stadige svar over for lokal pression om at bremse sagen være, at lovforslaget forsynes med en paragraf om, at det alene skal træde i kraft, hvis det ved en bornholmsk beboerafstemning har fået flere ja-stemmer end nej-stemmer.